

Christina reikte den jongeling de hand (Blz. 71)

De avond viel. De glorieijke gedaante besteed den troon weder en riep allen tot het gebed, doch niemand boog zich in aanbidding neer.

- Wij zijn u moede! riep het volk.
- Maakt de Boosheid koning!
- Slaat hem dood en ontketent de boosheid!
- Maakt het Kwaad koning!

Dit waren de kreten die overal door het woedende volk geheven werden

De glorieijke gedaante rees op en liet de

blikken vol zachtmoedigheid op die verdorven menschen rusten.

— Ge weet niet wat ge verlangt! riep ze, doch uw wil geschiede. Want sterf ik thans, dan zal u later, door zwaren, langdurigen arbeid, nogmaals het pad gewezen worden, dat leidt naar het rijk van het Goede.

De gedaante had nog niet uitgesproken, toen een onrein, afzichtelijk wezen vloekende op haar toesprong, ze ter aarde velde, ze lid voor lid uit elkander scheurde, zich onder het toejuichende getier der menigte op den troon zette en den scepter greep.

Doch een genius, het gelaat met een sluier bedekt, daalde op vleugelen, aan schaduwen gelijk neder uit den Hemel en zamelde de verscheidene ledematen van de gedaante weeklagend bijeen, boog zich een oogenblik om deze heen, hief de handen op en weende.

Terwijl zij weende, zie, sprong uit haar leden een gewapend krijgsman te voorschijn.

Hij, de wreker, wierp zich met een schreeuw op het monster, dat den troon had overweldigd. Een gevecht ontstond en worstelende en elkander omstrengeld verdwenen beiden in den stroom.

Nu volgde het eene tooneel na het andere.

Sephonus zag vorsten en volken in verschillende kleederdrachten en verschillende talen sprekende.

Hij zag ze voorbij trekken, millioenen in getal, binnennend, en hatend, en worstelend, en stervend; enkelen gelukkig, anderen met den stempel der ellende op het gelaat.

Veler wezens teekenden geluk noch ellende, doch veeleer berusting en gelatenheid.

Terwijl zij voorbij trokken eeuwen achtereen, stegen de wreker en de kwade genius uit den Nijl en zetten, hoog in de lucht, den kamp, met afwisselende kansen, onafgebroken voort.

Geen van beiden behaalde de zege, en hoe de kamp werd beslist, werd Sephonus niet te aanschouwen gegeven.

Hetgeen hij zag was de strijd tusschen goed en kwaad.

Hij zag dat de mensch als een zondig wezen was geschapen, doch dat zij, die boven hem heerschten, medelijden met hem gekregen hadden en hier op aarde waren nederge daald om hem goed te doen worden en gelukkig, want deze beide zijn slechts één.

Doch de mensch ging den verkeerden weg weder op.

En toen kwam Osiris, dien de Egyptenaren den genius van het goede noemen, en die zich voor de zonden van het volk opoffert en zichzelf laat ontronen.

Terwijl Sephonus nog de visioenen voor oogen had, werd hem alles duidelijk. De raadsele en de omhulsels, die de figuren van

Osiris omsluierten, vielen weg en hij begreep het geheim van den Egyptischen godsdienst.

Dit geheim was zelfopoffering.

Een wolk schoof over dit alles en Sephonus moest de oogen sluiten, zoo snel volgde de duisternis op het licht.

Toen hij de oogen opende bevond hij zich naakt en moederziel alleen tusschen ontzagelijke rotsblokken.

Alles zweeg er, zelfs de ijsschotsen kruiden niet op elkander; het water was gestremd, geen windje waaide, alles drukte zwaar en log te neer.

Hij liet het moede hoofd op de knie zakken, verpletterd onder den last die hem drukte en zijn adem beneep.

Het geleeke de plaatse des doods, daar waar alle leven heeft opgehouden, het Niet.

En zie, terwijl Sephonus den dood in zijn lichaam voelde sluipen door die bange eenzaamheid, rezen sterren ten trans en wenkten hem hoopvol toe, spraken hem van een nieuw leven, een oneindig leven hierboven.

En zijn harte werd door de zoete hoop gestreeld en hij herleefde.

Het laatste visioen verdween en op den schouder van Sephonus werd een hand gelegd.

Het was die zijns vaders.

— Hebt gij de beteekenis begrepen vroeg hij, van al 't geen u te aanschouwen werd gegeven?

— Dit heb ik. Is de plechtigheid hiermee afgeloopen?

— Neen, nu neemt ze eerst een aanvang. Wat thans volgt zult gij in volslagen eenzaamheid ondergaan. Ik laat u dus alleen. Wat ge thans zien zult, hebben slechts weinigen gezien zonder er het leven bij in te schieten. Zoolang ik leef heb ik slechts drie mannen gekend die deze geduchte proef hebben doorstaan en alle drie vond ik des morgens dood. Ik alleen, sedert vele, vele jaren doorstond de proef.

— Ga heen, zei Sephonus. Mijn ziel dorst naar kennis. Ik wil de proef wagen.

De hooggepriester legde de handen op zijn zoon, zeggende hem en ging heen.

Hij hoorde hem de deur achter zich sluiten. De weergalm zijner voetstappen stierf langzaam weg.

Toen voelde Sephonus dat hij alleen was, alleen in het heiligdom, met dingen die niet van deze aarde waren.

Er ontstond een diepe stilte, diep en donker als de duisternis om hem.

Die stilte nam nog toe en werd steeds drukker tot ze het hart van den jongeling scheen binnen te sluipen, en hierin luid begon te spreken.

Want de doodsche stilte heeft een stem, vreezenwekkender dan eenige andere. Sephonus verhief zijn eigen stem.

De weergalm zijner woorden werd door de muren teruggekaatst en gaf hem een gewaardwording als die hem te neer velde.

De stilte was nog minder ondragelijk dan de weergalm zijner woorden.

Wat zou er gebeuren? Zou hij sterven, sterven in den vollen bloei zijns levens, sterven als de drie ongelukkigen waarvan zijn vader spak? Vreeswekkend was de waarschuwing, die hij had ontvangen.

Doodsangst greep Sephonus aan. Hij wilde vluchten!... Vluchten waarheen? De tempeldeur was gegrendeld. Hij kon niet vluchten, want hij was alleen met de godheid, met de macht die hij had aangeroepen.

Was hij waarlijk rein van hart? Ja, geen smet kleefde er aan. Hij bad: Isis, kom tot mij in deze uur, sta mij bij. Ik ben machteloos!

De lucht om hem heen begon in beweging te komen. Zij ruischte als des adelaars vleugelslag; ze kreeg leven. Van alle kanten vestigden glansrijke oogen zich op hem. Raadselachtig gefluister schokte zijn gemoed. In het duister ontsprongen lichtstrepn. Zij wisselden telkens van kleur en gedaante, bewogen heen en weer en vormden mystieke zinnebeelden, welke hij niet begreep.

De zinnebeelden groepeerden zich, smolten ineen, verdwenen en verschenen nogmaals in steeds duizelingwekkender snelheid tot zijn oogen ze niet meer vermochten te tellen.

Thans zweefde hij op een zee van licht, een

zee die golfde en rolde als de baren van den Oceaan.

Ze voerde hem opwaarts, ze droegen hem omhoog. Lichtgolven glansrijk, verblindend en toenemend in kracht, vol kleuren en luster, ja, weergaloos schoon, omgaven hem, en boven al dat licht zweefde hij.

In den golvenden oceaan van licht begon die glans ten slotte te verminderen. Reusachtige schaduwen schoven er over heen. Donkere lijnen boorden er door heen, paktten zich samen en wierpen zich op 't licht, tot ten slotte alles weer duister en Sephonus nog een vlammeende gedaante gelijk was, een ster, als 't ware, lichtende tegen de onmetelijke diepte van den nacht.

Plotselinge uitbarstingen eener schrikwekkende muziek klonken thans als uit de verte tot hem door.

Mijlen en mijlen ver van hem af hoorde hij ze, zwak trillende in het duister.

Nader kwamen ze, die geluiden, steeds nader en sterker, tot ze als een stormwind hem eensklaps omzweefden en hij ze hoorde onder en boven en naast hem, als op ruischende vleugels voortgedragen, ontzettend en betooverend tevens.

Zij stormden voorbij, die geluiden, werden voortdurend zwakker en stierven ten slotte weg in de ruimte.

Andere volgden, maar geen twee waren eender.

Enkele ratelden als tienduizend door één hand bewogen cimbalen, andere schetterden als de koperen keel van ontelbare klaroenen.

Weer andere klonken als een luid en liefelijk gezang, voortgebracht door een koor van bovenaardsche stemmen; en ook enkele rolden er voort als de langzame donder van miljoenen trommen.

Ook die geluiden zwegen.

De echo dier tonen stierf langzaam weg. Wederom overviel hem de stilte met loodzwaren druk.

Zijn krachten begonnen hem te begeven. Hij gevoelde dat de bron des levens langzaam in hem ophield te vloeien. De dood strekte

de hand naar hem uit, in de gedaante van: Stilte.

Zij sloop zijn hart binnen en bracht daar een gevoel van verstijvende koude te weeg. Alleen zijn brein was nog in leven. Denken kon hij niet. Hij wist dat hij zweefde voor de poorten des doods.

Snel naderde zijn einde, en, o, dat was gruwelijk. Hij trachtte te bidden, de moeder, de heilige moeder der Egyptenaren aan te roepen, doch vermocht het niet.

Een korte worsteling nog en de stilte sloop zijn hersenen binnen. De ontzetting week, een reuzenmacht drukte hem neder... Hij was stervende, zijn einde was daar en toen... was hij dood.

Doch een nieuwe toestand daagde op. Het leven keerde in hem terug, doch tusschen dit en het vorige lag een wijde kloof, bestond een oneindig verschil.

Wederom stond hij in den tempel, door dikke duisternis omgeven; doch deze verblindde hem niet meer. Hoewel nog zwart, was ze helder als het daglicht.

Hij stond, doch niet hij was 't die stond. 't Was veeleer zijn geestelijk lichaam, want voor zijn voeten lag zijn stoffelijk omhulsel dood. Daar lag hij, stijf en stil, met den stempel van ijzingwekkende kalmte op het gelaat.

Terwijl hij vol verbazing zijn eigen Ik aanschouwde, werd hij eensklaps door vlammen- de vleugelen opgenomen en weggeslingerd, weg, sneller dan het licht des bliksems.

Omlaag tuimelde hij, door afronden van ledige ruimte, hier en daar met fonkelende sterrekronen bezet, steeds dieper omlaag, millioenen en nogmaals millioenen mijlen ver, tot hij bleef zweven boven een plaats, vol gestadig, zacht licht, waarin waren, tempels paleizen en luthoven, zooals een sterveling in den slaap zelfs ze nooit aanschouwde.

Hun spitsen verhieven zich hoog in de lucht. Hun voorhoven lagen wijd uiteenge- strekt over hem heen.

Doch zelfs terwijl hij er nog boven zweefde, wisselden zij telkens van gedaante.

Wat licht was werd duister, wat duister was licht.

Hier flonkerde alles gelijk kristal; daar drong het fonkelen van edelgesteenten zelfs heen door de lichtkroon, die de stad en de zetelplaats des Dood omzweefde.

Ginds stonden boomen, en als het loover ritselde, klonk dit als een stem vol muziek.

Daar was lucht, en kwam deze in bewe- ging, dan was haar adem gelijk aan de zachte tonen van een klaaglied.

Telkens afwisselende, geheimzinnige, won- derbare gedaanten stormden hem tegemoet en droegen hem naar omhoog, tot hij op eene andere aarde meende te staan.

— Wie komt daar? riep een sterke stem.

— Sephonus! antwoordden de telkens van gedaante verwisselende geesten Sephonus, die van de aarde werd weggeroepen om het aangezicht te aanschouwen van haar die was, is en die wezen zal. Sephonus, een zoon van het stof.

— Ontsluit de poorten, zet open de deuren! dreunde de stem. Verzegeld zijn lippen met stilte, opdat de klank zijner stem de harmonie des Hemels niet verbreke; ontnemt hem het gezicht, opdat hij niet zie wat onzichtbaar moet blijven, en voert Sephonus het pad langs, dat leidt naar de plaats van het onver- anderlijke. Ga voorbij, zoon van het stof; doch sla eerst de oogen op, opdat gij weten moogt hoe ver ge zijt verwijderd van de aar- de.

Hij keek op.

Aan gene zijde van den lichtglans, die de stad bestraalde, was donkere nacht.

Onmetelijk ver boven hem flonkerde één enkele kleine ster.

— Aanschouw de wereld die gij hebt ver- laten, aanschouw ze en beef! sprak de stem.

Daarop werden zijn oogen en lippen aan- geraakt en met duisternis en stilte gesloten, zoodat hij blind werd en stom.

De poorten zwaaiden terug. De deuren vlo- gen wijd open, en in snelle vaart werd hij overgevoerd naar de stad, die is de zetelplaats des Doods.

Hij vloog voort tot hij eindelijk op zijn voeten belandde.

— Pakt den sluier der duisternis van zijn

oogen, ontzegelt zijn lippen, opdat Sephonus de zoon van het stof, moge zien en hooren, en verstaan, en in aanbidding neerzinken voor het heiligdom van Haar die Is, die Was en komen zal, sprak de stem.

Zijn lippen en zijn oogen werden nogmaals aangeraakt, zoodat hij het gezicht en de spraak herkreeg.

Zie, Sephonus stond in een zaal van pik-zwart marmer, een zaal zoo hoog dat hij, in weerwil van 't rooskleurige licht, de zware ribben van het dak ternauwernood kon onderscheiden.

Een zachte, klagende muziek klonk door de ruimte, en in de gansche lengte van die zaal stonden gevleugelde geniussen, gevormd van vlammend licht, zoo oogverblindend schel dat Sephonus het hoofd moest afwenden.

In het midden bevond zich een altaar, klein en vierkant en ledig, en voor dit altaar stond de jongeling.

Nogmaals klonk die luide stem.

— O, gij, die zijt geweest en die wezen zult. Geboren uit het niet, levende vorm, zonder stoffelijk bestaan, dochter der wet, draagster van het zwaard en de weegschaal van het noodlot, bron van alle leven, door wie alle leven vloeit en tot wie alle leven terugkeert, hoor mij aan!

« Sephonus, de Egyptenaar, die op uw last van de aarde werd weggedragen, wacht vóór uw altaar. Zijn ooren zijn ontsloten, zijn oogen ontzegeld. Hoor mij aan en kom tot hem. Kom tot hem in vlammen; kom tot hem in geluid; kom tot hem in geest. Verhoor zijn gebed. Kom! »...

De stem zweeg en stilte volgde.

Daarop drong er door deze heen een geluid als het loeien der zee.

Dit ging voorbij en thans, hiertoe bewogen door een onzichtbaren geest, nam Sephonus de handen van de oogen — want hij had ze hiermede bedekt — en hij zag een kleine, donkere wolk boven het altaar hangen en een vurige slang in deze op en neer kronkelend.

Toen zonken al de in vlammend licht gekleurde geesten neder op den marmeren vloer

en deden met luider stem een gebed; doch wat ze zegden kon Sephonus niet verstaan.

Zie! de donkere wolk daalde neder, tot ze op het altaar rustte. De vurige slang rekte zich naar hem uit, raakte met haar gespleten tong zijn voorhoofd aan en was verdwenen.

Van uit de wolk klonk een stem, zacht en liefelijk en helder, die sprak in wondere tonen:

— Gaat heen, mijn dienaren! Laat mij alleen met mijn zoon, met hem dien ik tot mij riep!

Als een pijl van den boog sprongen de geesten in hun vlammentooi op van den grond en spoedden zich weg.

— O, Sephonus, wees niet bevreesd. Ik ben het wezen dat gij kent als de Isis der Egyptenaren. Het Leven is mijn geest, de natuur is mijn kleed. Ik ben de lach van den jongeling, de liefde der maagd, de kus van de moeder. Wanneer de storm loeit en de Oceaan buldert aan de oppervlakte der aarde, dan hoort ge mijn stem. Blijkt uw oog naar omhoog, naar de sterren, dan ziet ge mijn gelaat. Tooit de lente zich met bloemen, dan ziet ge mijn glimlach, Sephonus. Ik adem in al wat ademt. Ik rijds met de zon uit de kimmen. Ik bliksem met het licht en donder met den stormwind van het onweder. Ik ben overal, ook in u, zooals gij in mij zijt, daarom heb geen vrees.

Sephonus boog het hoofd.

Hij kon niet spreken, want hij was bang.

— Ge hebt mij trouw gediend, o, mijn zoon, zoo vervolgde de godin met dezelfde zachte stem, grootsch was uw verlangen van aangezicht tot aangezicht tegenover mij te worden gebracht, en als een held hebt gij het onderstaan dit verlangen tot het einde toe vol te houden. Het zal u gegeven worden het Woord te hooren, het gelaat van Isis te aanschouwen. Gij zult de Boodschapster in de oogen staren... Zie!

De liefelijke stem zweeg. De donkere wolk boven het altaar onderging herhaaldelijk een gedaanteverwisseling. Ze werd wit; ze kreeg glans en, ten slotte, scheen ze de gesluierde gestalte eener vrouw aan te nemen.

Toen kroop de vurige slang nog eenmaal uit het hart der wolk te voorschijn en slingerde als een levend diadeem om het door wolken omhulde voorhoofd.

Daar riep een stem op eens luide dat ontzagwekkende Woord.

De wolk borst uiteen en verdween, en de oogen van Sephonus aanschouwden de Glorie.

Hij zag, en wat hij zag is niet te beschrijven, want er bestaan vormen die boven de menschelijke verbeeldingskracht gaan.

De krachten van Sephonus begaven hem en hij zonk voor de Glorie ter neder. Terwijl hij nederzonk, was 't alsof de gansche zaal openscheurde en verzonk in een reeks van vurige poelen, die hem omgaven.

Toen voer een machtige luchtstroom over Sephonus heen. Er volgde een geluid als dat van werelden, die op de golven van den stroom des tijds voorbijstormen...

En Sephonus kreeg het bewustzijn terug, hij was weer mensch en zag toe... Niets dan de duisternis om hem.

Hij sloot de oogen en een nieuw visioen gleed voor zijn blikken. Een visioen zoo wonderbaarlijk afstekend tegen de vorigen, dat het zijn ziel met angst vervulde, van angst doch ook van een onuitsprekelijke weelde, die hij tot heden toe niet had gevoeld.

Doch het tooneel scheen niets gemeens te hebben met de bovennatuurlijke zaken waarvan hij oor- en ooggetuige was geweest.

Hij was verplaatst op de wereld, te midden van een boschje. Op een vierkant altaar stond een kruis en blauwe wierookswalmen stegen ten hooge.

Bij het altaar zaten biddende vrouwen, en vlak voor het altaar zat een blanke gestalte die den jongeling deed trillen.

Het was Christina.

Een Romeinsche soldaat stond voor haar, de hakbijl in de rechter hand omklemd, in een houding die twijfelachtigheid verried.

Die krijgsman was hij en hij hoorde de

maagd bidden, en haar stem klonk duizendmaal zoeter en zachter dan die der godin Isis:

— In naam van den Eenen en waarachtigen God, ontferm u mijner.

— Christina, mompelde de jongeling in zijn verbijstering.

Op hetzelfde oogenblik scheen de grond onder een geweldige aardbeving te sidderen, kolken gaapten en draaiden voor Sephonus voeten, een vreeselijk geluid weerklonk, spookgestalten rezen voor zijn blikken, zwarte vogels sloegen hem in 't gelaat en hij viel in onmacht onder het ontzettende van dit tooneel.

Toen Sephonus ontwaakte was het nog duister in het heiligdom.

Hij lag in zijn volle lengte uitgestrekt op den steenen vloer van den tempel.

Naast hem stond zijn vader, de oude priester der mysteriën.

In de hand droeg hij een lamp. Hij boog zich over zijn zoon heen en staarde hem uitvorschend in 't gelaat.

Hoe wonderbaar, hoe zonderling. Zijn vaderhart werd geschokt, dooreen gereten tot in den minsten vezel.

Was dan een zondige gedachte in de ziel van zijn zoon geslopen en had de heilige Isis hem hiervoor het slot der eeuwige stilte op den mond gelegd?

Was hij niet waardig bevonden om opgeleid te worden in de heilige mysteriën van den Egyptischen godsdienst, niet waardig om zijn volk van het drukkend juk der Romeinen te verlossen?

Hij raakte zijn zoon met pijnlijke onzekerheid aan, en zie! Sephonus stond op en zijn eerste woord trof zijn vader als een vuistslag in 't gelaat.

— Christina! mompelde de jongeling.

— Kom met mij, mijn zoon, sprak de grijsaard treurig. Gij, die door het vlammen vuur zijt gegaan en aanschouwde wat ligt achter de duisternis, kom voort, de dag der hergeboorte is aangebroken.

HOOFDSTUK IX

IN DOODSGEVAAR

Sephonus kwam tot de werkelijkheid. Nog peinzende en verbaasd ging hij met wankelende schreden uit het duister van den tempel in het heldere licht van den morgenstond, sloop vervolgens naar zijn kamer en sliep een diepen slaap.

Vier en twintig uren sliep hij onafgebroken voort, was hij in een diepen slaap gedompeld en geen droom, geen gedachte vermocht door te dringen door den loggen klomp die zijn hersens omprangde.

Eindelijk, toen de zon voor de tweede maal sinds dien somberen nacht was opgestaan, werd hij wakker.

En, o, wonder, nogmaals was zijn eerste gedachte voor de maagd, die hij op zee van een zoo wonderen dood had gered.

— Christina, mompelde hij.

Ditmaal stond zijn vader niet meer naast hem om doodsbetroefd dien naam uit den mond zijns zoons op te vangen.

Sephonus bevond zich alleen en kon aldus beter over de toestanden nadenken.

Hij trachtte zich met al de krachten zijner ziel te wijden aan den dienst der Heilige moeder Isis; doch door zijn pogen en denkkraft heen, worstelde het tooneel aan den voet van het kruis, bij die wonderschoone maagd, die in den naam van den Eenen en Waarachtigen God, om erbarming smeekte.

Hij weerde het tooneel af met zijn handen, sloot de oogen, wreef zich over het voorhoofd om alle zondige gedachten weg te drijven, doch vruchteloos, schooner dan ooit, overwel digend door hare reinheid, daagde voor hem het met stralen omkransde hoofd der maagd, die hem aanstaarde in wondervolle kracht, in onbeschrijfelijke weemoedigheid.

Mysterie! Mysterie!

Hij liet zich af zijn legerstede rijzen, kleedde zich aan en ging zijn vader opzoeken. Doch

deze was in den tempel en verrichte aldaar zijn godsdienstoefeningen.

Sephonus slenterde rond. Wat voelde hij zich oud geworden. Wat schenen hem jaren verlopen sedert hij voor de laatste maal zijn triremis had bezocht en hij gemeenschap had met andere mensen.

Hij voelde een strijd in zich ontwaken, zoo zwaar en vreeselijk dat de krachten hem ont schoten en hij gaarne had willen sterven.

Doch evenals de bleeke zon door de zwarte wolken licht, zoo ook scheen er plotseling een licht in zijn geest; een zwak licht dat hem evenwel als een hoopvolle stein toesprak en hem scheen te zeggen: Hoop! Hoop!

Hoop! ginder verre, aan den Nijlstroom woonde zijn volk, dat zuchtte in slavernij, he laas, in slavernij!... en de vlam der vader landsliefde scheen te dooven in het hart van den jongen priester.

Treurende dwaalde hij rond tot dat hij zich toevallig aan de have bevond en aan boord van zijn schip de *Nijlstroom*.

Hij vond er het vroolijk gelaat van Quintus, die hem tegemoet kwam en hem verzekerde dat Christina aan de beterhand was en heden nog de triremis zou verlaten.

Dit was voor den droefzuchtigen dienaar van Isis zachte balsem op het dorreten harte. Hij ging het meisje tegemoet, dat hem met dankbaren blik de hand drukte.

— Edele jongeling, sprak zij, ik weet niet hoe ik u ooit loonen zal, doch hetgeen gij thans voor mij deedt zal eeuwig in mijn harte geprint blijven.

Sephonus gevoelde zich weer mensch onder de menschen, een blijde lichtstraal drong in zijn harte en hij antwoordde het meisje:

— Edele Christina, de belooning die ik ver zoek voor hetgeen ik deed, wat overigens mijn plicht was te doen, is dat gij steeds bij uw

voornemen noogt blijven mijn teeltenis eeuwig in uw harte geprint te houden.

Een lichte blos kleurde een stond Christina's gelaat, doch ze hervatte zich spoedig en een zweem van oneindig zielelijden gleed over haar aangezicht.

Zij stond op en reikte den jongeling nogmaals de hand:

— Vaarwel, sprak zij, en dat God het eens u beloone; tot wederziens!

— Blijf nog een oogenblik, edele vrouwe.

Het docht Christina dat er dringend smeecken in dit vragen klonk. Zij keerde zich om en keek Sephonus in 't gelaat.

— Neen, vaarwel, edele jongeling, vaarwel. De oude Barbillus wacht me ginds, aan den tuin des keizers.

Zij wilde gaan, doch Sephonus kon niet dulden dat zij alleen zou gaan. Hierom naderde hij en bood haar den arm aan.

— Ik wil u tot ginder geleiden, sprak hij. Het past niet dat ik u alleen laat vertrekken, te meer, voegde hij er zachtjes bij, dat gij hier in het geheel niet veilig zijt.

De maagd knikte en liet Sephonus' arm langzaam onder den haren schuiven.

— Edele gebieder! klonk thans een stem, ik wil u vergezellen.

Quintus trad vooruit, in zijn hand een grooten knots zwaaiend.

— Er loopen hier rakkers op het eiland rond, en daareven zag ik een bende Romeinsche soldaten de kaaïen op en af loopen. Ik zal ze, bij Isis, allen den kop instaan.

— Zachtjes, Quintus, zachtjes, ge hoeft geen groot misbaar te maken. Ge kunt heengaan en u stil houden.

Doch de dikke zonderling hield zich niet voor geslagen; hij sloop zijn meester achterna en volgde hem op een honderdtal passen, gereed om bij het eerste onraad bij te springen.

De jongen was weer bij drank zooals hem dit meermaals gebeurde, ditmaal echter zou het hem duur te staan komen.

Hij bezat een gouden hart, was in zijn spreken moedig als een leeuw en kon soms ook wel eens zeer eigenaardig kaln. zijr in het gevaart, doch doorgaans kromp dit harte ineen

als dat van een haas, en dit geschiedde natuurlijk wanneer het gevaar het grootste was.

Pas had Quintus het schip sedert eenige oogenblikken verlaten of een derde man sprong aan wal en volgde den dikken arts.

Quintus vervolgde zijn weg en 't scheen of de straten te eng waren om hem vrij te laten bewegen, want hij zwijmelde van den eenen tot den anderen kant, de menschen morrend tegen het lijf loopend en zijn knots vreeselijk in het ronde zwaaiend.

— Ja, mompelde hij, ik zal mijn edelen meester beschermen, den eersten die een hand naar hem uitsteekt sla ik de hersens in... Brr, 't zal wreed zijn, Quintus ziet niet gaarne bloed, maar als het zijn moet, dan kan hij dat zoowel vergieten als die horden van Romeinen...

Hier scheen zijn woede te stijgen, want hij bleef midden in de straat staan, knikte met het hoofd, zijn lichaam deed een beweging naar voren, daarop naar achte: en eindelijk stond hij op zijn korte beentjes.

— Ja, riep hij, Osiris moest de wereld schudden zoodat al de Romeinen in den diepsten kolk der zeeën terecht kwamen. Die vervloekte schelmen hebben ons heilig Egypte overweldigd en Isis van hare altaren geworpen. Doch laat ze maar afkomen, ik sla ze allen mordsdood.

Zijn knots deed een zwaai van links naar rechts.

— Zoo, zoo! zoo! zal ik slaan en zoo!...

Hij sloeg naar een ingebeelden vijand, doch kliefde het ijle, zoodat hij met knots en dik lijf in gansch zijn lengte op de straatsteen viel.

Een uitbundig spottend gelach steeg hierbij op. In de deur eener woning, een soort van matrozenkroeg, stonden een viertal mannen te schokken en van pret de handen op de knieën te slagen.

— Dat zal hem leeren, de wil'deman! gekte er een.

— Er ontbreekt nog een bad met zoeten wijn, spotte een ander, dat zou hem tot zachtere gevoelens stemmen.

— Te veel gedronken, oûwe? vroeg een

derde, toen Quintus vol verontwaardiging het hoofd ophief en de onbeschaamde kerels in 't gelaat zag.

Bij deze vraag werd de dikzak nog rooder van kleur, moeilijk stond hij op en trad naar de openstaande kroeg.

— Gij lam gepeupel, riep hij zijt gij Romeinen, drink dan bloed, daar wordt ge nooit zat van, zijt gij Egyptenaren, drinkt dan wijn! maar neen, neen, noch bloed noch wijn behoeft gij, maar melk, zooals de kinderen, daar wordt ge sterk van.

Er was niets meer noodig om den vechtlust dier matrozen op te wekken dan deze woorden. Het bloed joeg hen naar het hoofd, de vuisten kittelden.

Ongestoord vervolgde Quintus:

— Zoo ge Romeinen zijt, dan zal mijn knots u leeren hoe ge een Egyptenaar dient toe te spreken. Hangt de tong u stijf in den mond, dan zal Quintus u dezelfde wel los kloppen. Harop!

De knots deed een nieuwen zwaai in de lucht, doch vooraleer hij op het mikpunt kon terecht komen, grepen acht armen den dikzak vast en wierpen hem op den grond.

Voorzeker zou hij een slecht oogenblik hebben beleefd, want de matrozen waren bij drank en uitzinnig zooals dronken matrozen zijn kunnen, doch op hetzelfde oogenblik werden de vier mannen uiteen gekegeld en stond de reusachtige slaaf Plinius uitdagend voor hen.

Hij had de knots van Quintus genomen en met dit vreeselijk wapen geleeke hij den God Hercules.

De vier mannen hadden hem ongetwijfeld willen bekampen, zoo de knots hen niet had afgeschrikt.

Vol ontzag weken zij achteruit en trokken zich in de kroeg terug, terwijl Plinius zijn vriend opraapte en hem eenige woorden van misnoegen toesprak.

De dronkaard onthaalde de hulp van den slaaf op bittere woorden.

— Hadt ge mij laten doen, sprak hij knorrig, zoo had ik die vier kerels tot morzelen vaneen gerukt... Doch, bij Osiris ik zal hen

de een of andere maal wel krijgen... Nu wil ik den vollen beker drinken. ik heb dorst en als men dorst heeft, moet men drinken, anders wordt men ziek en ziek zijn is ongezonder... Spoed u, Plinius, kom mee, in die kroeg kraalt de wijn in heldere parels, kom, drink een teug op de gezondheid van onzen goeden heer Sephonus en op het edele pleegkind Christina, dat wij zoo wonderwel van den dood hebben gered.

— Zwijg, man, zwijg, in Godes naam. Weet ge dan niet dat de muren ooren hebben en...

Maar de onverbeterlijke Quintus onderbrak hem:

— Ooren? Ik heb ook ooren!... Ik ben dus juist als de muren... Kom, een beker wijn geledigd op de genezing der schoone Christina.

Het zweet brak den trouwen Plinius uit, want in de opengaande deur der kroeg stonden twee Romeinsche soldaten, twee trawanten der keizerin Agrippina, die het vroolijk tooneel volgden.

Doch toen Quintus, de onbedachtzame Quintus, sprak van het pleegkind van keizer Claudius, van Christina die zoo wonderlijk gered was, dan spitsten zij de ooren en keken elkander betekenisevol aan.

Zij luisterden met volle aandacht, terwijl hun harte bonsde, want keizerin Agrippina had een som van tien duizend sesterces uitgeloofd aan dengene die Christina vinden en overleveren kon.

Lang hadden zij gezocht, doch niets gevonden en nu viel zoo ineens die tortuin in hun open mond.

De ijzeren vuist van Plinius omvatte den kraag van Quintus.

— Kerel, bromde hij; ik sla u tegen den muur te pletter, zoo ge mij niet onmiddellijk volgt... Het leven van onzen meester is in gevaar, fluisterde hij hem in de ooren.

De oogen van den dronken man puilden uit de waterachtige schelen, zijn gelaat zwol op, dikke zweetdruppels parelden van zijn slapen.

— Is het leven van Sephonus in gevaar! riep hij verdwaasd; kom, Plinius, snellen we

hem ter hulp, en laat er ons maar duchtig op los trommelen, al moesten we zelf tegen geheel Rome strijden.

Hij wilde ditmaal zijn makker meetrekken, doch het scheen te laat. De twee Romeinsche soldaten versperden hun den weg.

— In naam van den keizer! klonk het, we nemen u beiden gevangen,

— Wat hebben wij met den keizer te stellen, bromde Quintus, die gansch ontnuchterd werd.

— Gij zijt hier op het grondgebied des Imperators, antwoordde een der Romeinen, en als dusdanig mag hij u gevangen laten nemen. Uw leven behoort hem.

— Ik ben een vrij man!

— Vrij of slaaf. Ge zijt onze gevangene.

Plinius had in grooten angst dit gesprek afgehoord. Zijn instinkt beval korte wetten met die mannen te maken, ze ongenadig over het lijf te loopen; hij keek in het ronde, maar zag dat ontsnappen onmogelijk was. Langs alle kanten gaapten hem lieden aan, die bereid schenen de Romeinen een behulpzame hand te leenen.

De vier matrozen schenen zelf de soldaten tot gewelddadigheid op te hitsen.

Hij moest dus zijn toevlucht tot list nemen; derhalve richtte hij het woord tot de soldaten.

— Mag ik weten, vroeg hij, wat aanleiding geeft tot onze aanhouding? Wij zijn vreedzame lieden, die niets kwaad deden, en indien we daarzooeven die matrozen zoo onzacht behandelden, dan is dit aan hun eigene grofheid te wijten.

— Man, antwoordde een der soldaten op gedempten toon, ik zou u de ijzeren handschoen om uw onbeschaamd vragen in het geelaat moeten slagen, doch ik wil u voor dit maal te woord staan. Luister.

Hij trad nader en fluisterde Plinius in het oor:

— Gij wordt beschuldigd eer zekere ter dood veroordeelde Christina te verbergen. De keizer heeft haar hoofd op prijs gesteld en de goederen en het leven verbeurd verklaard dergenen die haar verborgen houden.

De Romein loog, want Claudius had dit be-

vel niet gegeven, maar wel Agrippina, die haar geheime handlangers ter opsporing van Christina had uitgezonden.

Een licht schoot dan in het brein van Plinius.

Hij keek den soldaat verbaasd aan en mompelde:

— Christina, zegt gij, inderdaad ik weet waar zij zich bevindt, doch ik wist niet dat zij ter dood veroordeeld was en uit haar gevangenis ontsnapte.

— Gij wilt haar dus overleveren? vroegen de soldaten verheugd.

— Indien zij een gevaar voor den staat is, ongetwijfeld, doch dat is nog niet bewezen.

— Ik kan het u bewijzen.

— Laat mij het aanhoudingsbevel zien.

— Volgt ons, spraken hierop de Romeinen.

Zij vreesden voor onbescheiden ooren, de kans om fortuin te maken stond te heerlijk opdat zij deze zouden verkijken.

Zij gingen de lange straat op die door vuile huisjes, visscherswoningen en stallingen naar den berg slingerde.

Toen zij aan een verlaten plaats waren gekomen en niemand hen hooren kon, zoo sprak de oudste der soldaten:

— Wij werden uitgezonden om Christina gevangen te nemen. Het aanhoudingsbevel heeft slechts onzen hoofdman, maar dit geeft niet. Een aanzienlijke som is uitgelooft aan dengene die haar levend of dood in handen van de keizerin levert. Zegt ons waar Christina zich bevindt en wij zullen de uitgeloopte som deelen.

Plinius scheen te overwegen.

— Wat borgt me van de waarheid uwer woorden? vroeg hij.

— Ons krijgsmanswoord.

— In gewone omstandigheden kan dit voldoende zijn, doch heden niet. Zweert het bij Jupiter, dat de helft der som ons zal worden uitbetaald.

— Wij zweren het!

— Goed. Volgt ons thans, wij zullen u bij Christina brengen!

Een zonderlinge glimlach speelde om de lippen van den Gal, er broeide een plan in

zijn brein, dat onheilspellend moest zijn voor de twee Romeinsche soldaten.

Quintus keek den slaaf bekommerd aan. Hij wist niet wat hij denken moest. Zou de steeds zoo trouwe slaaf thans zijn meester ver- raden, hem voor wat ellendig goud met han- den en voeten aan die vervloekte soldaten overleveren?

Hij was niet op zijn gemak. Die glimlach om de lippen van zijn makker voorspelde hem niets goed. Hij hijgde naar adem, vaagde het zweet af zijn voorhoofd, trok den slaaf bij zijn kleed.

Plinius staarde hem aan, vestigde zijn kal- men blik op het bekommerde gelaat van zijn vriend.

— Plinius, fluisterde Quintus.

— Zwijs, beval Plinius.

En zich tot de Romeinen wendende voegde hij er bij:

— Neemt geen acht op de zonderlinge hou- ding van mijn makker, de jongen kan het maar aan zijn verstand niet brengen dat men de veiligheid van den Staat boven al de per- soonlijke belangen moet stellen.

De oudste der Romeinen lachte.

— En ook dan niet wanneer de persoonlij- ke belangen op den voorgrond treden ter ver- dediging van den Staat? vroeg hij spottend.

Quintus scheen nog niet te begrijpen, hij bleef plotseling staan en sprak beslist:

— Mij krijgt ge niet verder, ik wil mij niet leenen tot het snoodste van alle ontwerpen, Plinius.

— Kom mee, bromde Plinius in het Gal- lisch, kom mee en houd uw knots gereed, want hij zal werk te doen hebben.

Gekomen aan de groote zuilenrij van den tempel Jupiter bleef Plinius eensklaps getrof- fen staan.

Daar vóór hem, op drie honderd passen, zaten Sephonus en Christina op een marme- ren bank.

— Komt langs hier, sprak de slaaf den Ro- meinen toe, en hij trok hen in een nabij ge- legen boschje.

— Wat is er gaande, man? vroegen de sol- daten.

— Zaaft hij het niet? Er daagden ginds meerdere soldaten op, daarom trok ik u hier. De prijs moet ons alleen toeheoren.

Doch de oudste der twee soldaten keek den slaaf wantrouwend aan. Ook hij had het kop- pel opgemerkt, doch geen spoor van soldaten ontdekt.

Deze argwaan groeide nog aan toen hij Pli- nius geheimzinnig in het ronde zag loeren als wilde hij een gunstige gelegenheid afwachten om een slag te wagen.

De Romein sloeg de hand aan zijn groot slagzwaard, doch liet in het volgende oogen- blik af. Wat vermochten die twee mannen te- gen hen, goed gewapende soldaten des kei- zers?

— Wacht even hier, sprak Plinius. Ik kom dadelijk terug.

— Waar gaat ge heen? vroeg de oudste.

— Zien of wij alleen den aanval kunnen wagen.

— Ik ga met u.

— Zulks is onmogelijk. Ge zoudt ons ver- raden

— Ik ga met u, herhaalde de Romein krach- tiger. Of denkt ge misschien dat ik blind ben en niet zie wat ge in het schild voert.

Op hetzelfde oogenblik weerklonk boven hun hoofd het scherpe geschreeuw van een zeemeeuw. Allen keken op.

In de verte werd deze schreeuw driemaal herhaald.

Plinius sprong op den soldaat toe, sloeg zijn reuzenarmen om zijn lichaam en wierp hem tegen den grond.

Van zijn kant had Quintus zijn knots hoog geheven en met een doffen bons op den sche- del van den tweeden soldaat laten terecht ko- men.

Deze zonk met een schreeuw op den grond om nooit meer op te staan.

Plinius had intusschen zijn volle werk om den Romein te ontwapenen. Deze was krach- tig gebouwd en voor den reusachtigen Gal een geduchte tegenstrever.

Hij sloeg en stampte en werkte zoo lang dat hij een hand vrij kreeg en den slaaf bij den gorgel neep.

— Ter hulp! ter hulp! riep de Romein.

Plinius stiet een heesch gegrol uit, vatte den arm die hem deed stikken en met een krachtigen ruk smakte hij deze neer.

Hij ademde weer vrijer.

Quintus verkeerde in den waan dat zijn slachtoffer nog niet dood was. Hij ging voort, in blinde woede, zijn knots op en neer te zwieren en het hoofd van den Romein te martelen dat de hersens wijd en zijd spatten.

In de verte hoorde men naderende stappen.

Het gevaar werd dreigend en Plinius zag hiervan al het akelige in. Hij hief de zware vuist op om den Romein het hoofd te pletteren, doch ditmaal werd nogmaals zijn poging verijdeld, want de soldaat greep zijn vuist en wong dezelfde in niet te temmen kracht.

Terzelfdertijd stiet hij steeds zijn hulpgeschreeuw uit.

De stappen naderden, het kreupelhout werd uiteengerukt en Plinius zag tot zijn groote ontsteltenis drie andere soldaten opdagen.

Hij sprong op, ontrukte den Romein zijn groot slagzwaard en wachtte den vijand vastberaden af.

Ook de soldaat was opgesprongen en riep zijn makkers toe zijn aanvaller neer te stooten.

't Was eer gezegd dan gedaan, want de eerste, die naar Plinius stootte lag in het volgend oogenblik, met gekloven schedel, tegen den grond uitgestrekt.

De dikke Quintus keerde zich ook naar de nieuwe aanvallers. Hij zwierde zijn knots en wierp ze met een zwaai in de zijde van den eersten soldaat.

Deze bolde als een wezel ineen en rolde vijf stappen verder.

Het was niet heel slim van wege Quintus, want door deze daad beroofde hij zich zelf van zijn vreeselijk wapen. Ook kon hij zijn man niet doodelijk hebben getroffen, want eenige stonden later stond deze op, nam de knots en stond thans als derde man tegenover Plinius en den ontwapenden Quintus.

De strijd werd bedenkelijk. Plinius weerde zich als een leeuw, doch het bloed stroomde hem reeds uit een drietal wonden.

Hoe hij ook zijn zwaard hanteerde, toch zou hij de goed geoefende soldaten het hoofd niet kunnen bieden.

Quintus bevond zich in groot gevaar, want de met zijn knots gewapende soldaat bedreigde hem, zoodat de dikzak het op een loopen zette en waarschijnlijk zijn onbehendigheid met den dood zou moeten bekoopen.

Hij liep het boschje uit, den breeden straatweg op en botste tegen een toesnellend man.

Het was Sephonus, die met ontbloot zwaard tot hulp opdaagde.

Hij sloeg naar den Romein en hieuw hem de borst open. Een gulp bloed spatte uit de diepe wonde en de soldaat zakte rochelend neer.

Toen liep hij naar de plaats, waar zijn trouwe Plinius vocht en trad onmiddellijk in strijd met een der soldaten, zoodat de kamp nu gelijk stond, want Quintus hield zich bezig met zijn aanvaller de knotse uit de krampachtig gesloten vuist te rukken en hem verder af te maken.

De strijd tusschen de vechtenden duurde niet lang. Sephonus had weldra kort spel gemaakt met zijn tegenstrever. Een luide schreeuw weerklonk en voor de vierde maal viel een Romein levenloos op den grond.

Plinius maakte den vijfden af, juist op den stond dat Quintus met zijn knots kwam aangeloopt om zijn makkers te ontzetten.

— Wat al bloed werd hier vergoten, sprak Sephonus ijzend. Waartoe, Plinius?

— Christina verkeerde in gevaar, gebiedier, en ook gij. Ik kon u in tijds niet meer verwittigen.

Sephonus vaagde zijn rookend zwaard tegen het gras af en keek beducht in het rond.

— Gaat beiden vlug naar het schip, zegt dat de stuurman de zeilen laat opzetten. Ik gelast mij met Christina.

— Ge bloedt, verhevene gebiedier, sprak Plinius bezorgd.

— 't Is niets, een schram slechts, sprak deze, terwijl hij de wonde aan zijn arm met de hand bedekte. Doch gaat nu spoedig.

Gelukkig was er op dit oogenblik niemand in de nabijheid en ooggetuige van het ge-

vecht geweest, doch beneden, aan de haven, wachtten de matrozen nieuwsgierig de wederkomst der Romeinsche soldaten af.

Sephonus spoedde zich naar Christina. Ook deze had het hulpgeschreeuw gehoord en wachtte vol angst op de wederkomst van den jongeling.

En ginds zag zij hem afkomen, overstelpt met bloed, hijgend van vermoeienis, met ontsteld gelaat en wilden oogslag.

— Om 's Hemels wil, wat is er gaande? kreet Christina.

— Spoedig, spoedig! riep Sephonus. Men achtervolgt u.

Christina richtte zich moeilijk op. De ontroering schroefde haar den gorgel toe, sloeg haar lijdend harte met verdubbelde kracht.

Zij trad den jongeling eenige stappen te gemoet.

— Gij zijt gewond, stamelde zij, terwijl een lijkkleur haar gelaat overtoog; het bloed stroomt uit uw arm, ge zijt bleek. Ach God! Ach God!

Een nevel overdekte haar gelaat, zij wankelde, draaide op zich zelf en Sephonus had nog juist den tijd om haar op te vangen.

Hij deed eenige stappen en moest toen zelf tegen een pijler leunen om niet te vallen.

— O, Isis, sta mij bij, smeekte hij, terwijl hij den arm omhoog stak, zoodat het roode bloed langzaam op zijn gelaat zijpelde.

Hij bleef staan, want zijn krachten begaven hem.

Op dit oogenblik trad de oude Barbillus van achter den tempel en zag het tooneel na. Hij bleef getroffen staan en ook hij moest zich aan den muur vasthouden, zoo indrukwekkend was het tooneel dat hij voor oogen zag.

— Indien ik niet wist dat Christina het pleegkind des keizers was, mompelde hij, dan zou ik zweren dat het meisje als twee druppels water op mijn dochter gelijkst. Arme, arme Laura, zal ik u dan nooit meer wederzien?

Hij naderde het paar.

— Bloed, hernam hij, overal bloed, waar ik ook mijn blikken wende. Er heeft zich hier een ongewoon geval voorgedaan; doch wat

geeft het mij dat die jongeling is gekwetst! Laait de haat jegens de menschen dan niet hoog in mijn harte op!... Vooruit, Barbillus.

Hij stond voor Sephonus en klopte hem op den schouder.

— Jongeling, sprak hij, ik weet niet wie u die schram toebracht, ik hoef u geen reenschap over uw daden te vragen. Ik kom Christina halen, want het is meer dan hoogtijd dat het meisje onder handen van moeder Barbilla wordt genomen.

De jongeling schrikte op.

— O, het zijt gij, vader Barbillus, antwoordde hij. Ga heen, ga heen met het meisje, want die vervloekte Romeinen zitten haar op de hielen.

Vervloekte Romeinen. Ook de jongeling haatte hen dus.

Hij werd zachter gestemd en vroeg ditmaal bezorgd:

— En die wonde?

— Dat hebben de Romeinen gedaan. Vijf hunner liggen ginds te zieletoegen. Doch, ga heen, als ik u bidden mag, en als gij de maagd in de ingewanden van de aarde verbergen kunt, doe het dan, want de Romeinen hebben arendsblikken en hun wraak is verschrikkelijk.

De oude bedelaar nam Christina in zijn armen en alsof zij een pluimpje ware geweest snelde hij met haar heen.

Met onbeschrijflijk zielewee tuurde Sephonus hen achterna. Het was of men zijn jeugd van zich had gerukt.

— Zal ik haar ooit wederzien, treurde hij. Wie weet, de beschikkingen der Heilige Moeder zijn wonderbaar.

En doodbedroefd ging hij heen, naar zijn woning, om zich te verzorgen.

Barbillus snelde vlug heen, hij kende de wraaklust der Romeinen, men had dus het spoor van het meisje ontdekt. Hij moest vluchten, vluchten als het stof voor den wind, als de duif voor den sperwer.

Hij draaide den straatweg om, liep het bosch in...

En voor hem daagden in al hun ontzettingheid verscheidene mannen op.

Vreeselijker dan de Romeinen, onmeedogender dan de wetsbeulen stonden zij daar en Barbillus bleef als aan den grond genageld staan.

— De slavenhandelaars! stamelde hij.

En voor hij zich ter verdediging kon gereed stellen hadden tien handen hem gegrepen, op den grond geworpen en was het meisje hem ontrukkt.

Hij wilde opstaan, om hulp roepen, de aanvallers met zijn blank wapen doorsteken, 't was vruchteloos.

Men bond hem armen en beenen, stak hem een prop in den mond, sloeg hem in 't gelaat, zoodat 't bloed hem langs ooren, neus en mond liep.

Daarna pakte men hem op en wierp hem als een bussel hooi het schaarshout in en het scheen de goede ouderling dat men hem voor de tweede maal zijn kind ontrukte.

Hij had willen schreien van verdriet, het bloed dat in zijn mond opwelde in toorn naar den hemel willen spuwen, doch... een nevel schoof voor zijn oogen, hij zag niets meer, zijn gedachten begaven hem, een zwarte wolk daalde over hem neer en...

De meisjesschakers liepen met hun last naar de haven en eenige stonden nadien koos een schip met volle zeilen de zee.

Arme Barbillus!

Arme Christina!

HOOFDSTUK X

AAN HET ROMEINSCHE HOF

De regeering van Agrippina begon op bloedige wijze.

Wij schrijven de regeering van Agrippina, omdat zij werkelijk de regeester was. De oude, zwakke Claudius was van geen tel meer, hij was als een blind werktuig in de handen der duivelachtige vrouw, die hem alles teekenen deed wat haar beliefdde.

Haar eerste daad was tot opvolger van Claudius haar zoon Claudius Domitius Nero te laten benoemen, in plaats van Britannicus, zoon van keizer Claudius.

Nero was geboren den 15 December, 37 jaar na de geboorte van Jesus Christus. Zijn eerste jaren waren weinig voorspoedig. Op driejarigen ouderdom verloor hij zijn vader. Caligula maakte zich meester van zijn erdeel, zoodat de jonge Nero van alle middelen van bestaan ontroofd werd.

Zijn moeder werd om haar gedrag uit Rome verbannen en Nero aan de zorgen zijner tante Lepida toevertrouwd, die hem tot opvoedmeesters een barbier en een dansmeester gaf.

Na den dood van Caligula werd Agrippina opnieuw in genade ontvangen en Nero kreeg het vaderlijk erdeel terug, hetwelk vermeerderd werd met dit van zijn schoonvader Crispus Passienus.

Zijn moeder zond den barbier en den dansmeester wandelen en schonk haar zoon tot opvoeder den filosoof Seneca, een persoonlijken vijand van keizer Claudius.

Seneca werd door de Romeinen om zijn redenaarstalent zeer geliefd en Agrippina begreep dat die volksliefde ook op haar kind zou overgaan wanneer het aan de zorgen van Seneca werd toevertrouwd.

Keizer Claudius had twee kinderen, die sedert een drietal jaren in ballingschap leefden: Britannicus en Octavia.

Om Nero beter den weg tot den troon te banen zocht Agrippina een huwelijk tot stand te brengen tusschen hem en Octavia.

Deze was verloofd met den jongen senator Silanus, doch deze kleinigheid zou Agrippina spoedig uit den weg ruimen.

Zij beschuldigde Silanus van een afschu-

welijke misdaad, zoodat deze schandelijk uit den Senaat werd verjaagd en uit Rome gebannen.

Silanus stiet zich een dolk in het hart.

Op denzelfden dag dat het huwelijk met keizer Claudius plaats had, liet die helsche vrouw Lollia Paulina, die ook op de hand van Claudius aanspraak maakte, als tooverheks folteren en levend verbranden.

Claudius liet zich gemakkelijk overtuigen dat Britannicus te jong was om hem op te volgen en de teugels van het bewind in handen te nemen, en daarom verscheen een keizerlijk besluit dat de elfjarige Claudius Nero tot zijn opvolger benoemde.

Deze aanneming had plaats volgens al de regels van de Romeinsche wet, en sinds dit oogenblik nam de zoon van Agrippina den naam van Nero aan, in plaats van zijn vaderlijken naam Claudius Domitius.

De jonge prins toonde zich zeer fier op dezen naam.

Zekeren dag ontmoette hij Britannicus in het paleis en deze heette hem volgens gewoonte, of misschien ook uit kinderlijke plaagzucht, *Ænobardus*.

Agrippina toonde zich hierover zeer verontwaardigd en zij bekwam dat Britannicus nogmaals uit het huis zijns vaders werd verbannen en al de eerbewijzen op haar zoon overgingen.

Nero was een goed kind in den vollen zin des woords, indien hij niet onder den duivelachtigen invloed had gestaan van zijn moeder zoo ware hij een groot keizer geworden.

Hij was bovendien van een buitengewone schoonheid, met lange blonde lokken en groote blauwe oogen.

Hij was voor zijn ouderdom zeer ontwikkeld en behandelde met voorliefde de muziek en schreef zelf zeer goede verzen.

Doch langs een anderen kant minde hij alles wat mannenkracht kon bezighouden: paarden, zwaardgevechten en cirkspelen.

Ondanks het ernstig aandringen van Seneca, hield hij zich veel met de cirkspelen bezig en zijn geliefkoosde bezigheid was ivoren

karretjes op een marmeren tafel te laten rennen.

Alvorens hij met het keizerlijk purper bekleed werd, nam hij met voorliefde deel aan de Troyaansche spelen in den Hippodromus.

Zoodra hij de mannelijke kleedij droeg, veinsde de Senaat in hem hooge politieke bekwaamheden te ontdekken en vroeg dat hij bij voorbaat eerste consul zou worden benoemd, zoodra hij zijn een en twintigste jaar bereikte, en dadelijk *prins der jeugd* zou worden geheeten.

Te dezer gelegenheid werden de soldaten met geschenken overladen en het volk kreeg overvloed van eten.

Agrippina ontging het niet hoe verlekkerd de soldaten en het volk op dergelijke buitensinsjes waren.

Doch men ging nog verder: Er werden in den circus Maximus groote spelen ingericht; in de arena liet men een koets rondrijden waarop Britannicus stond gekleed als een kind en naast hem Nero, overladen met de teekens van de zegepraal, alsof hij legers bestuurd en groote overwinningen behaald had. Het bleek nogmaals ten klaarste welk lot die twee kinderen van Claudius wachtten.

Nero had zijn zestiende jaar bereikt, toen men hem sprak van een huwelijk met Octavia, dochter des keizers.

Octavia was een tener meisje, weemoedig en lijdend; het scheen of het sombere voor gevoel van haar akelige toekomst haar loodzwaar drukte en den lach van haar mond dreef.

Zij ging steeds te neer gebukt, was mistroostig tot vervelens toe.

De kanker van weemoed en verdriet knaagde aan haar hart en het bloed der Cesars, verzwakt en verarmd door de dierlijke losbandigheden, joeg koortsachtig door haar bleke aders.

Zij was een echt kind van het noodlot.

Den lezer zal in den loop van het verhaal haar verder droevig wedervaren vinden.

Aan het hoofd der Pretoriaansche lijfwacht plaatste Agrippina den beroemden Afrianus

Burrus en gaf hem verder in last naast Seneca zich bezig te houden met de opvoeding van Nero.

Burrus was een eerlijk en openhartig karakter en betuigde zijn dank aan degene die hem tot deze hooge waardigheid verhief, met de innigste verknochtheid.

De faam van dien krijgsheld was heinde en verre verspreid en deze roem moest onvermijdelijk afstralen op zijn leerling.

Agrippina verzekerde zich aldus een kostelijken bondgenoot, die haar in latere omstandigheden dikwerf van pas zou komen.

Zij was er op bedacht eindelijk den weg wijd open te zetten, die haar naar de alleenheerschappij voeren moest en al degenen te slachtofferen, die als hinderpalen zouden oprijzen.

De voornaamste beschuldiging, waarmede zij haar slachtoffers uit den weg ruimde, was deze van tooverij.

Het was door dit middel dat zij Statilius Taurus liet veroordeelen.

Deze was de oude Afrikaansche proconsul, wiens eenige misdaad hierin bestond van prachtige hoven te bezitten, die de afgunst van Agrippina opwekten. Eenige dagen later werd de Romein verbrand.

De oude tante, bij wie Nero was opgebracht, toen hij arm en van iedereen verlaten werd, had voor hem een groote genegenheid behouden, die zij betoonde door allerlei geschenken en liefkoozingen.

Dit was voldoende om haar te doen veroordeelen. Agrippina beschuldigde haar de rust van Italië te willen storen, en de oude vrouw werd ter dood gebracht.

De zwakke Claudius moest zulks lijdzaam toezien, doch ook zijn uur sloeg op de groote levensklok.

Agrippina oordeelde het gepaste oogenblik gekomen om den grooten slag te wagen. Nero, haar zoon, zou keizer worden, en zij zou regeeren over al de Romeinen.

Claudius was de eenige hinderpaal, die tot het bereiken van haar doel in den weg stond.

Het was nogmaals Pallas, intusschen van zijn wonde hersteld, die met haar het wreede plan opmaakte.

Agrippina had woord gehouden. Pallas werd haar gunsteling en speelde in deze hoedanigheid een gewichtige rol aan het keizerlijke hof.

Hij was als hoofdman der Pretoriaansche wacht ontslagen en door Burrus opgevolgd.

Er werd tusschen Agrippina en Pallas overeengekomen dat de keizer door vergift van het leven zou worden beroofd.

In die tijden leefde een beroemde tooverheks, met name Locusta.

Deze Locusta kon de sterkste giften bereiden en de slachtoffers van haar zwarte wetschap waren talrijk.

Op het oogenblik dat ons verhaal plaats heeft, zuchtte zij in een der donkerste krotten van den Marmertijschen kerker en zou weldra op den brandstapel voor haar misdaden moeten boeten.

Doch Agrippina zou haar beschutsengel worden.

Zekeren nacht werd zij uit de gevangenis gehaald en naar het keizerlijk paleis gebracht.

Millioenen sterrekens pinkten aan den blauen trans, toen de oude heks langs een klein deurtje in den keizerlijken lusttuin werd gebracht.

— Locusta, fluisterde een stem de oude in het oor, toen zij in een duister cypresboschje bleven staan, ge zijt vrij.

De oude grinnikte.

— Ge zijt vrij, vervolgde de stem, doch eerst verlang ik van u een dienst.

— Raven en uilen fladderden des nachts in het ronde, azend op venijn en ander onge-di... 't Is nacht en Agrippina, de keizerin, leert op misdaad... haar neus vlerkt open en snuift bloed op...

De heks lachte luid.

— Vrouw, wie zei u dat ik Agrippina ben... Zwijg, men zou ons hooren.

...Terwijl de duifjes om de maagd fladderden en klaagden in weenend gekir (atl. 6, bl. 74).

KEIZER NERO

OF DE

eerste martelaren van het Christendom

BEWERKT DOOR

LODEWIJK VAN LAEKEN

NATIONALE DRUKKERIJ

St-Willebrordsstraat, 57 Antwerpen.

1902.

INHOUDSTAFEL.

Hoofdstuk.	bladz.
I Het plan van Agrippina	1
II De oude bedelaar	14
III Het drama op den berg	27
IV De tijgerin	49
V Het offer	65
VI Op zee	77
VII In het hol van moeder Barbilla	94
VIII De jonge priester	104
IX In doodsgevaar	120
X Aan het Romeinsche hof	133
XI De jonge Imperator	145
XII De ontmoeting	160
XIII De verdwijning van Christina	172
XIV De smart van Nero	183
XV Strijd tusschen liefde en plicht	199
XVI De driekantig geslepen dolk	219
XVII De brandbrief	228
XVIII Nero bij zijne moeder	245
XIX De schaking	256
XX De hartstocht van Pallas	263
XXI De ontvoering	270
XXII Moeder en Zoon	277
XXIII De keerzijde in het gemoed van den Imperator	296